

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/12/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200376
Dátum vydania rozhodnutia:	21.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200376.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: COREX, s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 49, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Barát, s.r.o., so sídlom Školská 3, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazová ulica 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/3210-16107/2011/992128-r zo dňa 16. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/53/2011-41 zo dňa 24. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/53/2011-41 zo dňa 24. januára 2012 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/224/3210-16107/2011/992128-r zo dňa 16. februára 2011 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 784,22 €, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 652,22 € a iné trovy vo výške 132 €, na účet právneho zástupcu žalobcu vedený v W. Q. číslo XXXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom č. k. 11S/53/2011-41 zo dňa 24. januára 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/224/3210-16107/2011/992128-r zo dňa 16. februára 2011, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Vráble č. 628/230/33-3164/10/Há zo dňa 5. mája 2010, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2007 v sume 2416,91 € z dôvodu porušenia ustanovenia § 19 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“) tým, že záručné opravy autobusov Karosa vykonané v rámci oprávnených reklamácií zákazníkov a zároveň v zmysle dealerskej zmluvy na Slovensku za protihodnotu zdanil iba čiastočne, a to tak, že cenu vykonanej práce zdanil sadzbou 19 % a cenu použitých náhradných dielov, ktoré mal vo svojom vlastníctve, nezdanil vôbec. O trovách konania

rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posudzoval v zmysle ustanovení § 2 ods. 1 písm. a/, b/ v spojení s § 8 ods. 1 písm. a/, s § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 19 ods. 2, § 22 ods. 1 a § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., v zmysle ustanovení § 2 ods. 6 a s § 29 ods. 1, 2, 8 zákona č. 511/1992 Zb. a súčasne v zmysle čl. 131 a čl. 24 Smernice Rady č. 2006/112/ES (ďalej len „Smernica“).

Krajský súd medzi účastníkmi považoval za sporný výklad ustanovení § 19 ods. 2 a § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. a to, či žalobcovi vznikol nárok na oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu alebo či jeho ekonomická činnosť vykonávaná v zmysle predloženej Dealerskej zmluvy zo dňa 9. decembra 2003 uzavretá s obchodným partnerom v rámci EÚ (Karosa, a.s., Česká republika) - poskytovanie záručných opráv autobusov v rámci oprávnených reklamácií zákazníkov, bolo potrebné posudzovať podľa § 19 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, t. j. službu v tých prípadoch, kde žalobca použil náhradné diely, ktoré mal vo svojom vlastníctve a tieto nezdanil vôbec.

Krajský súd z administratívneho spisu žalovaného zistil, že v kontrolovanom zdaňovacom období január až december 2007 daňový subjekt (žalobca) v zmysle Dealerskej zmluvy zo dňa 9. decembra 2003 a jej príloh platných pre rok 2007, č. 3/2004/SK uzavretej so spoločnosťou Karosa, a.s. (od 3. januára 2007 Iveco Czech Republic, a.s.) žalobca nakupoval a predával tovar nakúpený v Českej republike od výrobcu Iveco; nakúpený tovar od tohto dodávateľa žalobca uviedol do daňových priznaní DPH ako intrakomunitárne nadobudnutie tovaru, ktorý zdanil a daň si odpočítal; následne predaj tohto tovaru na území Slovenskej republiky zdanil a zákazníkom poskytol dvojročnú záruku; žalobca na základe dealerskej zmluvy vystupoval ako autorizovaný dealer Karosy, poverený distribúciou a servisom jej výrobkov a zaviazal sa pod svojím menom a vo svoj vlastný prospech predávať výrobky Karosy konečným zákazníkom, ktorých sídlo sa nachádza na území Slovenskej republiky; žalobca vykonával kontrolu a úpravu výrobkov Karosy pred dodaním, záručné práce (servis), asistenčný nonstop servis, servis zameraný na opravy, ako i opravy vozidiel Karosy, ktoré sa už nevyrábajú s tým, že Karosa bude dodávať zmluvné výrobky žalobcovi so všetkými právami podľa záruk uvedených v zmluve; podľa príloh k tejto zmluve, platné pre rok 2007, vo veci servisu výrobkov tohto výrobcu sa žalobca zaviazal zabezpečovať a vykonávať záručný i pozáručný servis, ako i opravy autobusov Karosa podľa normy akosti na servis (príloha G) v súlade so záručnými podmienkami (príloha E4) s použitím technickej dokumentácie, ktorú je povinný vlastniť (príloha G1) s určenými hodinovými sadzbami za uskutočnené práce pri záručných opravách, ktoré je povinný účtovať Karose (príloha G2) a podľa zásad riešenia reklamácií (príloha G3); taktiež bolo dohodnuté, že reklamované chybné súčiastky bol dealer povinný vrátiť Karose v určenej lehote a dohodnutým spôsobom s tým, že nároky dealera zo záruky zanikajú a Karosa má právo reklamáciu neuzať v prípade, ak reklamované chybné súčiastky nebudú vrátené (príloha G3 odsek 6), ďalej, že pri záručných opravách bude dealer účtovať ceny použitých náhradných dielov vo výške 95 % z tarifných cien Karosy s tým, že výška týchto cien sa netýka spotrebného materiálu (olej a pod.), ktorý bol použitý v súvislosti s odstránením reklamovanej chyby (bod 2.3. prílohy G3); vykonané záručné práce a použité náhradné diely mal dealer fakturovať Karose dátumom splatnosti 45 dní odo dňa vystavenia faktúry (bod 2.4. G3).

Krajský súd konštatoval, že daňovou kontrolou zdaňovacieho obdobia bolo zistené, že v prípade oprávnenej reklamácie žalobca vyhotovil odberateľské faktúry pre dodávateľskú spoločnosť Iveco Czech Republic, a.s. za servis výrobkov Karosy vykonaných na Slovensku, konkrétne za servisné prehliadky, za záručné opravy, pri ktorých neboli použité náhradné diely a za záručné opravy, pri ktorých náhradné diely použité boli, a to v celkovej výške 522 505,60 Sk, z toho cena práce ako základ dane bola 56 815,90 Sk a DPH vo výške 10 795,10 Sk, cena použitých náhradných dielov bola 454 894,60 Sk, DPH 0,00 Sk. Správca dane po kontrole zvýšil daň o 72 630,23 Sk a základ dane o 382 264,37 Sk, pretože cenu použitého náhradného dielu žalobca fakturoval bez dane. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane o vyrubení rozdielu za zdaňovacie obdobie júl 2007.

S poukazom na základné zásady daňového konania ustanovené v § 2 zákona o správe daní krajský súd uviedol, že v danej veci v postupe u oboch daňových orgánov nezistil pochybenie, ani iné ich porušenie zákona, pretože správca dane má oprávnenie vykonať dokazovanie sám a voľba druhu dôkazného prostriedku závisí od otázky, ktorú treba, resp. správca dane potrebuje objasniť vzhľadom na predložené doklady k daňovému priznaniu príslušným daňovým subjektom a podaným vysvetlením daňového

subjektu s tým, že takto daňové orgány v preskúmanej veci i postupovali, stotožniac sa s ich skutkovými zisteniami a právnym záverom.

Krajský súd zdôraznil, že dňom 1. januára 2007 nadobudla účinnosť Smernica Rady č. 2006/112/ES, ktorá nahradila šiestu smernicu Rady č. 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorá Smernica je záväzná pre každý členský štát, pokiaľ ide o dosiahnutie výsledku, pričom voľba formy alebo metód na dosiahnutie výsledku je ponechaná na vnútroštátne orgány s tým, že zákon č. 222/2004 Z. z. je vypracovaný v súlade s touto Smernicou (a do 31. decembra 2006 bol v súlade so Šiestou Smernicou). Krajský súd mal za to, že správca dane objasnil všetky skutočnosti v súvislosti so splnením podmienok vyplývajúcich z ustanovení § 8 a § 9 zákona č. 222/2004 Z. z. a rozdiely medzi ním v nadväznosti na doklady predložené žalobcom.

Podľa názoru krajského súdu žalobca si nesprávne vysvetlil svoj postup pri poskytovaní záručných opráv autobusov (nakúpených od výrobcu v Českej republike a predaných na Slovensku) v rámci oprávnených reklamácií zákazníkov, pokiaľ tvrdil, že správca dane postupoval nesprávne, ak mu vyrubil rozdiel dane za zdaňovacie obdobie tak, ako je to uvedené v prvostupňovom rozhodnutí a dorubil mu daň z dôvodu, že u vymenených náhradných dielov, ktoré vlastnícky patrili žalobcovi pri záručných opravách nepostupoval zmysle § 19 ods. 2 a použitý náhradný diel na výmenu poškodennej súčiastky u reklamovaného autobusu nezdaniť pri vrátení tejto súčiastky výrobcovi tvrdiac, žalobca ako autorizovaný dealer výrobcu autobusov Iveco Czech Republic, a.s. (predtým Karosa, a.s.) postupoval podľa dealerskej zmluvy a v rámci záručnej opravy pri opodstatnenej reklamacii poškodenú súčiastku - náhradný diel vymenil, ktorý vrátil výrobcovi ako tovar bez DPH z dôvodu, že už raz vymenený náhradný diel bol zaplatený ako súčiastka autobusu, a preto postupoval podľa § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z., t. j. uplatnil oslobodenie od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu v rámci EÚ, majúci za to, že išlo o službu - servis a prevod vlastníckeho práva k poškodenému tovaru - náhradného dielu prešla na výrobcu, pričom rozhodujúci charakter má náhradný diel - tovar, a nie služba (úhrada za pracovný čas), nesúhlasiac s tvrdením správcu dane a žalovaného.

Krajský súd zastával názor, že v preskúmanej veci je potrebné rozlišovať vzťah medzi žalobcom ako daňovým subjektom vo vzťahu k svojim zákazníkom v rámci poskytovania záručných opráv v zmysle Dealerskej zmluvy a vzťah medzi žalobcom ako daňovým subjektom a výrobcu autobusov Iveco, ktoré žalobca od tohto dodávateľa nakupoval a zároveň sa zaviazal ako podnikateľ poskytovať záručné a pozáručné opravy na nakúpené autobusy od výrobcu a ním predané zákazníkom na území Slovenskej republiky. Uvedol, že pokiaľ žalobca ako predajca autobusov, ktoré sám predtým odkúpil od uvedeného výrobcu Karosa (Iveco) vo vzťahu k svojim zákazníkom (kupujúcim) vystupuje ako predávajúci a tento vzťah sa medzi nimi posudzuje v zmysle ustanovení § 411 a nasl. Obchodného zákonníka s poukazom na to, že reklamačné konanie je upravené v inom právnom predpise, ktorý žalobca ako predávajúci musí dodržať, inak by niesol sankcie podľa príslušného právneho predpisu.

Krajský súd súhlasil s tvrdením žalobcu a správcu dane, že zákon č. 222/2004 Z. z. samostatne nerieši postup pri reklamacii tovaru, majúci za to, že to ani nie je nutné, pretože službu a dodanie tovaru daňový subjekt vždy musí posúdiť z hľadiska predpisov zákona č. 222/2004 Z. z., ktorý je špecifický zákon vo vzťahu k daňovému subjektu, ktorý je zároveň v preskúmanej veci i podnikateľský subjekt ako právnická osoba a nakúpený tovar teda autobusy predáva a poskytuje i servisné služby.

Ďalej krajský súd konštatoval, že v zmysle ustanovenia § 9 zákona č. 222/2004 Z. z. je potrebné považovať za službu každé plnenie za protihodnotu, ktoré nie je dodaním tovaru, majúci za to, že na správnom rozhodnutí správcu dane nemení ani skutočnosť, že správca dane použil terminológiu „zložená služba“ a takýmto spôsobom vyložil ustanovenie § 9, teda službu poskytovanú žalobcom, pričom správca dane jasne vysvetlil, v čom bol nesprávny postup žalobcu, teda v čom porušil zákon č. 222/2004 Z. z. pokiaľ poskytoval záručný a pozáručný servis reklamovaných autobusov v zmysle dealerskej zmluvy a uplatnený postup žalobcu, ktorý v prípade oprávnenej reklamácie vyhotovil v prospech výrobcu odberateľskú faktúru, ale DPH v nej uplatnil k cene práce (vynaložený pracovný čas), avšak cenu použitého náhradného dielu v jeho vlastníctve fakturoval bez dane a uplatnil pritom režim dodávok oslobodených od dane v zmysle § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. Podľa názoru súdu správca dane v súlade so zákonom odôvodnil svoje rozhodnutie, že tento postup môže uplatniť daňový subjekt (platiteľ dane) len vtedy, ak tovar bol dodaný osobe identifikovanej pre daň v členskom štáte, bol fyzicky prepravený z tuzemska do iného členského štátu a predaj bol uskutočnený za protihodnotu, keď nad akúkoľvek pochybnosť, s poukazom na výsledky daňovej kontroly, u žalobcu nešlo o takýto prípad,

pretože reklamované chybné súčiastky žalobca iba vrátil výrobcovi do Českej republiky, teda do iného členského štátu v rámci EÚ z dôvodu, aby splnil dohodnuté podmienky podľa uzavretej dealerskej zmluvy, pričom ide o právny vzťah iba medzi žalobcom a výrobcom, s poukazom na to, že zákonodarca v zákone č. 222/2004 Z. z. jednoznačne rozlišuje dodanie tovaru a stanovuje i podmienky tohto dodania a poskytnutie služby, kde tiež upravuje podmienky dodania služby spolu s následkami.

Podľa názoru krajského súdu ak sa poskytuje služba na výrobok, kde je potrebné vymeniť súčiastku, ktorá je neoddeliteľná od predaného výrobku, aby bol funkčný (čo je i prípad reklamácie poškodeného dielu predaného autobusu), takúto službu nie je možné rozdeliť na službu za prácu podľa § 9 zákona č. 222/2004 Z. z. a náhradný diel posúdiť ako dodanie tovaru podľa § 8 zákona č. 222/2004 Z. z., ako to tvrdí žalobca, pretože takýto tovar nespĺňa podmienky v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. a je súčasťou služby ako takej poskytnutej za protihodnotu. Záver žalovaného a správcu dane, že u žalobcu išlo o poskytnutie služby, považoval za správny a v súlade so zákonom č. 222/2004 Z. z. a so Smernicou Rady č. 2006/112/ES, keďže pri posudzovaní poskytovania záručných a pozáručných opráv na reklamovaných autobusoch žalobcom vychádzali zo skutočného obsahu právneho úkonu.

Krajský súd dospel k záveru, že ak žalobca v zmysle dohodnutých podmienok podľa Dealerskej zmluvy vracal výrobcovi autobusov Iveco so sídlom v Českej republike chybné súčiastky, bolo to z dôvodu, aby v prípade oprávnenej reklamácie si mohol uplatniť u tohto výrobcu svoje nároky zo zmluvy podľa prílohy G3 odsek 6, keďže ide o vzťah výrobcu ako dodávateľa tovaru a zákazníka - žalobcu ako odberateľa výrobkov, ktorý poskytuje i záručný a pozáručný servis na tieto výrobky na území Slovenskej republiky, avšak ako samostatný subjekt, ktorý nie je pobočkou výrobcu na území Slovenskej republiky, teda nejde o subjekt prepojený ekonomicky s materskou organizáciou, t. j. výrobcom - Iveco, správca dane v súlade so zákonom vydal dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil daňovému subjektu rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie podľa § 44 ods. 6 písm. v/ bod prvý zákona č. 511/1992 Zb., s poukazom na správnosť záveru daňových orgánov, keď vychádzali zo skutkových zistení na základe predložených faktúr a dokladov u tých prípadoch, v ktorých žalobca použil náhradné diely v rámci servisných služieb do predaných autobusov a zákazník si uplatnil reklamáciu na poškodenú súčiastku a žalobca túto službu, t. j. vymenený náhradný diel fakturoval bez dane, čím porušil zákon č. 222/2004 Z. z., lebo službu v zmysle daňových predpisov je potrebné vykladať tak, že ide o poskytnuté plnenie za protihodnotu, teda nielen za čas nevyhnutný na výmenu poškodenej súčiastky, ale aj hodnota samotnej súčiastky, ktorá bola použitá, a teda nie je možné charakter takejto služby rozdeliť na dve časti tak, ako to vykladal žalobca.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že záručný a pozáručný servis, ktorý žalobca poskytoval na území Slovenskej republiky je potrebné podradiť pod článok 24 bod prvý Smernice a článok 44 Smernice, ktorá upravuje miesto poskytovania služby zdaniteľnou osobou, z ktorého článku (44 Smernice) vyplýva, že ide o zdaniteľnú osobu, ktorá koná ako taká, miestom poskytovania služieb je miesto, kde má táto osoba zriadené sídlo svojej ekonomickej činnosti, majú za to, že žalobca v kontrolovaných prípadoch podľa predložených faktúr mal postupovať podľa § 9, § 15, § 19 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z. z. a v tých prípadoch, kde poskytol službu - servis záručnej opravy autobusu (predaného zákazníkovi) v rámci zákonnej reklamácie, mal vystaviť faktúry i na vymenený náhradný diel, ktorý bol v jeho vlastníctve (ktorý mal na sklade) s daňou, keďže vymenený náhradný diel zostal v tuzemsku, s poukazom na to, že išlo o službu, kde základom dane bola proti hodnota, ktorú dodávateľ prijal alebo mal prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za zdaniteľný obchod znížená o daň (§ 22 ods. 2 zákona), s tým, že základ dane v preverovaných prípadoch zahŕňa cenu vykonanej práce a zároveň aj cenu použitého náhradného dielu a dňom dodania predmetnej služby vznikla žalobcovi daňová povinnosť z poskytnutej služby záručnej opravy vrátane použitých náhradných dielov. Uviedol, že v preskúmvanej veci žalovaný a správca dane nerozhodovali o zaťažení reklamovaného náhradného dielu (chybná súčiastka) daňou 19 % DPH, ale správca dane rozhodoval o zaťažení použitého náhradného dielu, ktorý bol vo vlastníctve žalobcu, ktorý bol oddaný pri jeho kúpe od dodávateľov z tuzemska, čo potvrdil i žalobca v podanej žalobe, že daň z tohto tovaru si odpočítal, tovar však zostal na území SR.

Krajský súd neprihliadol ani na námietky žalobcu uvedené v žalobe v súvislosti namietaného procesného postupu zamestnancov správcu dane, ako i v súvislosti s tabuľkou uvedenou v rozhodnutí, ktorá predstavuje finančné vyjadrenie služby a cenu náhradných dielov vráteného do Českej republiky. Uviedol, že tieto námietky neboli uplatnené v podanom odvolaní, a preto nemôžu byť ani predmetom súdneho prieskumu. Konštatoval, že nezistil procesné pochybenia, ani také vady konania žalovaného,

ktoré by spôsobovali nezákonnosť rozhodnutia. Súd neprihliadol ani na argumentáciu žalobcu, ktorou poukazoval na platnú judikatúru Súdneho dvora ES, v zmysle ktorej by malo vyplývať, že každé plnenie by malo byť považované za odlišné a nezávislé plnenie, keďže žalobca rozhodnutia neoznačil a v žalobe len všeobecne poukazuje na judikatúru ako takú.

? Žalobca sa proti uvedenému rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote odvolal a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť, preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie. V dôvodoch odvolania sa nestotožnil s názorom krajského súdu, ktorý sa odvoláva na povinnosti žalobcu pri uplatňovaných reklamáciách v zmysle príslušných právnych predpisov, v ktorej súvislosti poukázal na to, že postup pri reklamáciách je v danom prípade presne upravený v zmysle platného zákona v uzatvorených zmluvách, v ktorých je uvedený reklamačný postup ako aj to, že žalobca nie je bežným ale výhradným zástupcom v Slovenskej republike, s určitými pravidlami, právami a obmedzeniami.

Namietal, že správne orgány oboch stupňov ako aj prvostupňový súd nesprávne vyhodnotili skutkové zistenia týkajúce sa zmluvného dojednania medzi zmluvnými partnermi reklamácie výrobkov (autobusov) alebo ich častí, ktoré priamo vo svojich rozhodnutiach citovali a vyvodili z nich nesprávny právny záver. Uviedol, že tým, že vystavil faktúru za poškodený náhradný diel - súčiastku pre výrobcu Karosa, a.s. (IVECO Czech Republic, a.s.) vo výške 95 % z tarifnej ceny Karosa, a.s. - IVECO Czech Republic, a.s. bez dane, uskutočnil finančné vyrovnanie v zmysle dealerskej zmluvy.

Dôvodil, že v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. dodanie tovaru podľa § 8 je dodanie hmotného majetku, pri ktorom dochádza k zmene vlastníckeho práva, s poukazom na to, že v tomto prípade správca dane dodáva nové náhradné diely, ktoré boli použité pri záručných opravách (pre majiteľov autobusov) a podľa správcu dane mali byť fakturované s daňou pre IVECO Czech Republic, a.s., ako dodanie tovaru, čo ale nezodpovedá zásadám logického myslenia a nie je v súlade s § 8 zákona č. 222/2004 Z. z., keď vlastnícke právo k vymenenému tovaru v tomto prípade prechádza na majiteľa autobusu. Tvrdil, že z dôvodu, že ide o záručnú opravu, daňový doklad - faktúra za dodanie tovaru nemôže byť vystavená pre majiteľa autobusu a je nelogické, aby bola faktúra vystavená pre výrobcu, pretože tomu nová vymenená súčiastka nebude dodaná, ani sa nestane jej vlastníkom, a preto spoločnosť COREX, s.r.o. pre výrobcu - Karosa, a.s. - IVECO Czech Republic, a.s. vystavila faktúru, ktorej predmetom bol použitý náhradný diel, z dôvodu, že vlastnícke právo prechádza na uvedenú spoločnosť. Výtýkal správcovi dane, že nebral do úvahy dôkaz predložený spoločnosťou COREX, s.r.o., z ktorého je jednoznačné, že tovar, ktorý bol predmetom vystavených faktúr skutočne opustil tuzemsko - Slovenskú republiku, keď poškodené náhradné diely boli zasielané na posúdenie k výrobcovi, čo je zaevidované v systéme INTRASTAT, s poukazom na to, že z uvedených dôkazov vyplýva, že tovar uvedený na faktúre je tovar, ktorý je uvedený v colnom Štatistickom systéme a tento tovar opustil tuzemsko a bol dodaný (za protihodnotu) a prepravený do iného členského štátu. Namietal, že tým, že správca dane dodáva nové náhradné diely, ktoré boli použité pri záručných opravách (pre majiteľov autobusov) a podľa správcu dane mali byť fakturované s daňou pre IVECO Czech Republic, a.s., ako dodanie tovaru, nerieši základnú podmienku vlastnícke právo k tovaru, ktoré v tomto prípade prechádza na majiteľa autobusu. Výslovil názor, že nakoľko sa jedná o záručnú opravu, daňový doklad - faktúra za dodanie tovaru nemôže byť vystavená pre majiteľa autobusu, ale pre výrobcu, ktorý v zmysle dohodnutých podmienok platí za reklamáciu, s poukazom na to, že keďže zákon č. 222/2004 Z. z. nerieši reklamačné konanie, tak podnikateľský subjekt musí postupovať tak, aby neporušil zákon o reklamačnom konaní a zároveň rešpektoval zákon č. 222/2004 Z. z. v jeho základnej podstate.

Ďalej namietal, že správca dane nebral do úvahy zmluvne dohodnuté podmienky obchodných partnerov pre fakturáciu služby, použitého materiálu a tovaru, tvrdiac, že pokiaľ sú zmluvne dohodnuté podmienky v medziach zákona a zákon ich priamo neupravuje, správcovi dane neprináleží spochybňovať dohodnuté podmienky, s poukazom na to, že z dôvodu, že zákon č. 222/2004 Z. z. samostatne nerieši postup pri reklamacii tovaru (výrobkov, súčiastok, náhradných dielov, apod.), nemožno z jeho ustanovení dospieť k záveru, že bol porušený zákon, ak žalobca postupoval voči zmluvnému partnerovi tak, že postupuje podľa v zmluve dohodnutých a popísaných podmienok v rozsahu zákona č. 222/2004 Z. z., keďže spoločnosť COREX, s.r.o., na základe dohodnutých podmienok, obchodný vzťah, poskytnutú službu zdanila podľa skutočného plnenia a cien, ktoré boli dohodnuté a uvedené v zmluve a použitú reklamovanú súčiastku, (ktorá bola vymenená za nový náhradný diel) vrátila do krajiny pôvodu výrobcovi bez dane - Karosa, a.s. - IVECO Czech Republic, a.s.

Ďalej dôvodil, že pre správne uplatnenie dane z pridanej hodnoty je vhodné najprv vykonať analýzu zdaniteľného obchodu a pozrieť sa, aký cieľ majú jednotlivé prvky plnenia pre zákazníka. Na základe tejto analýzy je možné určiť, či ide o jedno zložené plnenie s jedným základom dane alebo o viaceré odlišné plnenia a stanoviť, o aký zdaniteľný obchod, ktorý je predmetom dane, ide, teda či ide o dodanie tovaru alebo poskytnutie služby, s poukazom na to, že Súdny dvor ES sa opiera o to, čo je účelom a zámerom plnenia, aký je cieľ oslobodenia od dane a či plnenie tomuto cieľu zodpovedá úplne alebo čiastočne a súčasne, že z platnej judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že každé plnenie má byť zvyčajne považované za odlišné a nezávislé plnenie.

Súčasne žalobca poukázal na to, že úmyslom spoločnosti COREX, s.r.o. nie je podvádzať a krátiť dane, ale rešpektovať zákony, daňové predpisy a povinnosti z nich vyplývajúce plniť s tým, že správca dane chybnou interpretáciou právnych predpisov spochybňuje hodnovernosť žalobcu a zároveň tým spochybňuje hodnoty, ktoré žalobca uznáva a ktoré sú späté s celou jeho existenciou.

Ďalej poukázal aj na skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov, osôb, a ďalších osôb a nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu.

Záverom vyslovil názor, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je správny, keď sa stotožnil s názorom daňových orgánov s tým, že nebol dodržaný zákon č. 222/2004 Z. z., t. j. uvedené plnenie predstavuje poskytnutá služba a dodanie tovaru, ktoré tvoria jeden celok - zložené plnenie, má charakter služby s povinnosťou zdaníť toto plnenie ako celok, a preto svoje odvolanie v zmysle § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odôvodňuje tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, namietajú, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s prevodom práva nakladať s tovarom ako vlastníkom (§ 8 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z.), t. j. uvedené plnenie poskytnutú službu a dodanie tovaru - poškodeného, reklamovaného dodaného do iného členského štátu (§ 43 zákon č. 222/2004 Z. z. oslobodenie od dane), prekvalifikoval do zloženého plnenia, ktoré má charakter služby, napriek tomu, že bol dodaný do iného členského štátu, namietajú, že správca dane neoprávnene zdanil dodanie tovaru v tuzemsku, pretože k dodaniu tovaru v tuzemsku nedošlo, ale v skutočnosti bol dodaný do iného členského štátu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že sa v plnom rozsahu pridržiava podrobných písomných vyjadrení, ktoré boli zaslané krajskému súdu a sú súčasťou administratívneho spisu, s poukazom na to, že podané odvolanie obsahuje skutočnosti, ku ktorým sa už vyjadril. Odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu treba považovať za dôvodné. Vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, žiadajúc jeho zrušenie a súčasne zrušenie prvostupňového správneho orgánu a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, t. j. Daňového úradu Vráble, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2007 v sume 2416,91 €, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, zistil, že príslušný správca dane Daňový úrad Vráble vykonal u žalobcu daňovú kontrolu, na základe ktorej bol vyhotovený protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona č. 511/1992 Zb. ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práva právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je "povinný začať" daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. účinného v čase zdaniteľného plnenia predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou,
- b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskych spoločenstiev (ďalej len „členský štát“),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. dodaním tovaru je

- a) dodanie hmotného majetku, pri ktorom dochádza k zmene vlastníckeho práva, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na slovenskú menu podľa kurzu vyhlasovaného Národnou bankou Slovenska,
- b) dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. dodaním služby je každé plnenie, ktoré nie je dodaním tovaru podľa § 8, vrátane

- a) prevodu práva k nehmotnému majetku vrátane poskytnutia práva k priemyselnému vlastníctvu alebo inému duševnému vlastníctvu,
- b) poskytnutia práva užívať hmotný majetok,
- c) prijatia záväzku zdržať sa konania alebo strpieť konanie alebo stav,
- d) služby dodanej na základe poverenia alebo rozhodnutia vydaného štátnym orgánom alebo na základe zákona.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. základom dane pri dodaní tovaru alebo služby je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo má prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, znížený o daň. Do základu dane sa zahŕňa aj dotácia alebo príspevok, ktorý dodávateľ prijal alebo má prijať k cene tovaru alebo služby.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby.

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že

žalovaný v danom prípade náležite nepostupoval v súlade s citovanými právnymi normami, majúce za následok, že v predmetnej veci rozhodol predčasne.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie, v rámci ktorého postupu je ich povinnosťou prihliadať aj na judikatúru Európskeho súdneho dvora v danej oblasti.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia medzi účastníkmi konania v tomto konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kumulatívnou právnou normou, ktorá na konanie štátnych orgánov okrem požiadavky na konanie v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon vyžaduje súlad s ústavou a jej medzami. Tomu zodpovedá i čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov (založený na rešpektovaní dikcie zákona) je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov.

Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Zákony nie sú samoúčelné, prijímané na to, iba aby sa „slepo“ a formálne dodržiavali.

Odvolací súd v danom prípade zastáva názor, že skutkový stav nie je v podstate sporný: žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období január až december 2007 v zmysle Dealerskej zmluvy zo dňa 9. decembra 2003 a jej príloh platných pre rok 2007, č. 3/2004/SK uzavretej so spoločnosťou Karosa, a.s. - od 3. januára 2007 Iveco Czech Republik, a.s., nakupoval a predával tovar nakúpený v Českej republike od výrobcu Iveco, zákazníkom poskytoval záručný a pozáručný servis a na základe uvedenej zmluvy výrobcovi fakturoval servisné práce a nahradené diely, ktoré použil na výmenu poškodených a súčasne výrobcovi vracal poškodené súčiastky tak, že servisné práce zdanil a dodanie náhradných dielov fakturoval bez dane. Sporným ostala aplikácia právnej úpravy na skutkový stav a tomu predchádzajúci prístup žalovaného i správcu dane k výkladu na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s účelom zákona č. 222/2004 Z. z.

Z vyjadrenia k žalobe i z rozhodnutí žalovaného je zrejmé, že žalovaný tvrdil, že vo svojej činnosti dôsledne rešpektoval dikciu zákona o dani z pridanej hodnoty. Zastával názor, že nakoľko poskytnutie záručných oprav vrátane použitých náhradných dielov je zloženým plnením s jedným základom dane, pri ktorom prevláda charakter služby, v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. dňom dodania predmetných služieb spoločnosti žalobcu vznikla daňová povinnosť z poskytnutej služby záručnej opravy vrátane náhradných dielov, a preto podľa ustanovenia § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. základ dane v danom prípade zahŕňa cenu vykonanej práce a zároveň aj cenu použitého náhradného dielu, z ktorých dôvodov iba čiastočným zdanením predmetnej služby žalobca porušil ustanovenie § 19

ods. 2 v spojení s § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z. z.

Zákonnodárca v právnej úprave zákona č. 222/2004 Z. z. neupravuje zákonné podmienky v prípade reklamácie pri dodaní tovaru alebo služby samostatným spôsobom, z ktorých dôvodov je povinnosťou daňových orgánov subsumovať vykonanie reklamácie pod zákonnú úpravu dodania tovaru alebo služby konformným výkladom s účelom zákona č. 222/2004 Z. z. Posúdenie týchto právnych skutočností však môže vykonať až na základe podrobnej analýzy právnych úkonov daňového subjektu, na základe ktorých si plnil svoju daňovú povinnosť, alebo uplatnil oslobodenie od dane, vychádzajúc zo zmluvného záväzku, na základe ktorého transakciu uskutočňoval.

Žalobca tvrdil, že pri vystavení faktúr postupoval tak, že v zmysle dohodnutých pravidiel fakturoval finančné vyrovnanie za poškodený náhradný diel, vo faktúre označený pre jeho presnú identifikáciu v rámci záruk, majúci za to, že fakturované finančné vyrovnanie nie je predmetom dane, a že predmetom dane je len poskytnutá servisná služba - práca, ktorú aj fakturoval s daňou, s poukazom na to, že reklamovaný náhradný diel dodal zákazníkovi - slovenskej spoločnosti - slovenskému platiteľovi bezodplatne, pretože ide o výmenu náhradného dielu v rámci reklamačného konania a vlastnícke práva k novým náhradným dielom získal zákazník - majiteľ autobusu a súčasne v zmysle zmluvy výrobcovi vrátil diel poškodený.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že v danom prípade ide o zložené plnenie pozostávajúce z vykonania servisnej opravy, v rámci ktorej bola vykonaná servisná práca a dodanie tovaru, avšak nesúhlasí s jeho tvrdením, že v predmetných plneniach prevláda charakter služby, ktorú bol žalobca ako platiteľ dane povinný zdaňovať. Z charakteru plnenia v zmysle faktúr vyplýva, že žalobca vykonal službu opravu autobusu a dodal tovar. Vzhľadom na osobitý charakter vykonaných prác a dodania tovaru v rámci finančného vysporiadania zmluvných partnerov v zmysle dealerskej zmluvy bolo povinnosťou daňových orgánov posudzovať každú právnu skutočnosť samostatne v zmysle právnej úpravy zákona o dani z pridanej hodnoty.

Odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov vyhodnotili skutkové zistenia týkajúce sa zmluvného dojednania medzi zmluvnými partnermi reklamácie výrobkov (autobusov) alebo ich častí, v rozpore s citovanými ustanoveniami zákona o dani z pridanej hodnoty, majúce za následok prijatie predčasného právneho záveru. Dáva do pozornosti, že žalobca tým, že vystavil faktúru za výmenu poškodeného dielu náhradným dielom, ktoré sa stalo súčasťou autobusu vo vlastníctve zákazníka Karosa, a.s. (IVECO Czech Republic, a.s.) vo výške 95 % z tarifnej ceny Karosa, a.s. - IVECO Czech Republic, a.s. bez dane a súčasne poškodený diel odoslal výrobcovi, uskutočnil finančné vyrovnanie v zmysle dealerskej zmluvy.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný sa náležite nevyporiadal s odvolacou námietkou žalobcu, ktorou namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 22 v spojení s § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z., keď správca dane posúdil problém, ako celok a zahrnul do základu dane celú fakturovanú protihodnotu, s poukazom na to, že v rámci reklamačných konaní ide o poškodený reklamovaný náhradný diel, ktorý sa vracia do krajiny pôvodu a servisnú službu, ktorú zabezpečuje COREX, s.r.o. tvrdiac, že v danom prípade postupoval tak, že v zmysle dohodnutých pravidiel fakturoval finančné vyrovnanie za poškodený náhradný diel, a že fakturované finančné vyrovnanie nie je predmetom dane, s tým, že predmetom dane je poskytnutá servisná služba, ktorú fakturoval s daňou. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že žalovaný nevenoval dostatočnú pozornosť prechodu vlastníctva k poškodenému dielu, ktorý žalobca po vykonaní opravy autobusu na základe reklamácie zákazníka, s faktúrou ceny náhradného vymeneného dielu vracal výrobcovi, pretože napriek tomu, že vrátenie tohto výrobku žalobcovi vyplývalo zo zmluvných podmienok pre uznanie reklamácie, ide o samostatný právny úkon, s ktorým zákonnodárca spája aj podľa úpravy zákona o dani z pridanej hodnoty právne účinky. Vzhľadom na charakter plnenia je preto otázne, či dodanie náhradného dielu je služba.

Súčasne odvolací súd zastáva názor, že žalovaný v danom prípade pri posudzovaní vzniku daňovej povinnosti žalobcu sa náležite nevyporiadal so zmluvnými podmienkami obchodných partnerov - žalobcu a spoločnosti Iveco Czech Republic, a.s. pre fakturáciu služby, použitého materiálu a tovaru, súhlasiac s tvrdením žalobcu, že pokiaľ sú zmluvne dohodnuté podmienky v medziach zákona a zákon ich priamo neupravuje, správcovi dane neprináleží spochybňovať dohodnuté podmienky, s poukazom aj na to, že zákon č. 222/2004 Z. z. samostatne nerieši postup pri reklamacii tovaru (výrobkov, súčiastok, náhradných dielov, a pod.), nemožno z jeho ustanovení dospieť k záveru, že bol porušený zákon. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že vzhľadom na charakter zmluvného záväzku ostala

v danej veci nezodpovedaná otázka, či žalobca mohol očakávať preplatenie faktúry Karosou, ktorá si vyhradila právo, že ak reklamáciu opravy autobusu zákazníkom neuzná, potom faktúru žalobcovi, ktorý v rámci servisnej služby opravu autobusu vykonal a súčasne dodal náhradný diel, nezaplatí, v ktorom prípade žalobca vystaví faktúru na zaplatenie opravy náhradného dielu zákazníkovi s DPH.

Pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu, ako aj v žalobe namietal, že daňové orgány v danej veci nepostupovali v súlade s platnou judikatúrou Európskeho súdneho dvora bez označenia konkrétneho rozhodnutia, odvolací súd dáva do pozornosti žalovanému, že súčasťou postupu daňových orgánov v súlade so zásadou zákonnosti ustanovenou v § 2 zákona č. 511/1992 Zb. je nielen postupovať v súlade s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi Slovenskej republiky, ale aj v súlade s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými aktmi Európskeho spoločenstva a Európskej únie, v rámci ktorého postupu je ich povinnosťou prihliadať aj na judikatúru Európskeho súdneho dvora v danej oblasti, a o to skôr, keď právna úprava v slovenskom právnom poriadku absentuje.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade náležite nepostupoval v súlade s citovanými právnymi normami, vo veci neboli zadovážené skutkové podklady relevantné pre vydanie rozhodnutia, i keď v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom, skutkové zistenia náležite nevyhodnotil, majúce za následok, že v predmetnej veci bolo rozhodnuté predčasne, s prihliadnutím na to, že žalovaný sa s námietkami žalobcu vznesenými v odvolacom daňovom konaní nevysporiadal dostatočne, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa nerozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zmenil tak, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 132 €, ktoré pozostávajú zo zaplatených súdnych poplatkov za žalobu 66 € a za odvolanie 66 €. Nakoľko žalobca v lehote podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku trovy nevyčísľil, odvolací súd mu s poukazom na § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku priznal len náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou a s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 414,79 €. Náhrada trov konania bola vyčíslená v zmysle ustanovení § 11 ods. 4, § 14, § 15 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška). Výška náhrady trov konania 414,79 € pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby a za zaplatené súdne poplatky:

- prevzatie veci a príprava (rok 2011) - 101,25 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- podanie žaloby na súd (19. apríla 2011) - 101,25 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky),
- vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného (6. decembra 2011) - 101,25 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky),
- účasť na pojednávaní pred krajským súdom (24. januára 2011) - 101,25 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- podanie odvolania (6. februára 2012) - 101,25 € (§ 14 ods. 1 písm. e/ vyhlášky),
- režijný paušál v roku 2011: $4 \times 7,41 \text{ €} = 29,64 \text{ €}$ (§ 15 písm. a/ vyhlášky),
- režijný paušál v roku 2012: $1 \times 7,63 \text{ €} = 7,63 \text{ €}$ (§ 15 písm. a/ vyhlášky),
- daň z pridanej hodnoty 20 % zo sumy 543,52 € = 108,70 €,
- zaplatené súdne poplatky za žalobu 66 € a za odvolanie 66 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uvádza, že žalobcovi by patrila náhrada trov konania vo vyššej sume, než akú vyčísľil jeho právny zástupca, nakoľko právny zástupca žalobcu pri vyčíslení základnej sadzby tarifnej odmeny postupoval nesprávne podľa ustanovenia § 10 ods. 1 vyhlášky, pričom

správne malo byť podľa ustanovenia § 11 ods. 4 vyhlášky, ktoré sa expressis verbis vzťahuje na konanie v správnom súdnictve podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň korigoval žalobcom uvedený výpočet režijného paušálu podľa § 15 písm. a/ vyhlášky, a to trikrát režijný paušál v roku 2011 a jedenkrát režijný paušál v roku 2012 (právny zástupca žalobcu nesprávne uviedol štyrikrát režijný paušál v roku 2012). Keďže konanie o náhrade trov konania je návrhovým konaním (§ 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku), Najvyšší súd Slovenskej republiky bol viazaný návrhom na rozhodnutie o náhrade trov konania a ich vyčíslení, majúc za to, že žalobca náhradu trov konania vo vyššej sume nežiadal. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.